

Kıkırdama Fabrikası

Yavuz DEMİRKİRAN

Kıkırdama Fabrikası

Yavuz DEMİRKİRAN

Kasvetli Kasaba'da her sokak griydi ve her yüz ciddi idi. İnsanlar birbirlerinin yanından gülümsemeden ve tek kelime etmeden aceleyle geçip gidiyordu. Kasabanın kenarında, üzerinde KIKIRDAMA FABRİKASI yazan, dumanı tüten yüksek bir bina vardı. Kimse ne zaman açıldığını hatırlamıyordu ama herkes onun küçük cam şişelerinden satın alıyordu.

Fabrikanın içinde makineler takırdıyor ve vınlıyor, şişeleri pırıl pırıl, köpüklü kıkırdamalarla dolduruyordu. Sahibi Bay Homurdan, sert bir kaş çatmayla paraları sayıyordu. 'Şişelenmiş kahkahamdan bir yudum alın,' dedi, 've bir daha kimseyle sohbet etmeye ihtiyaç duymayacaksınız.' Böylece Kasvetli Kasaba halkı kıkırdamalarını tek başına yudumladı ve sokaklar her gün daha da sessizleşti.

Mira, küçük köpeği Pip'le birlikte sakin bir sokakta yaşıyordu. Sıcak kahverengi bir teni, iki topuz örgüsü ve eksik dişli bir gülümsemesi vardı. Pip'in boynunda, gülen bir yüz şeklinde gümüş bir künye takılı mavi bir tasma vardı. Bir sabah Mira tuhaf bir şey fark etti: kimse merhaba demiyordu. Ne fırıncı. Ne postacı. Hatta komşular bile.

Theo yan komşuydu. Kızıl bukleleri, yuvarlak gözlükleri ve üzerinde eğri bir yıldız olan turkuaz bir kazağı vardı. Her yere bir defter taşıyordu. 'Saydım,' dedi Theo, sayfalarını karıştırarak. 'Bütün hafta sadece üç kişi gülümsedi. İkisi de bizdik.' Mira başını salladı. 'Bir şeyler ters gidiyor. Ne olduğunu bulmalıyız.'

Mira ve Theo bir kalabalığın peşinden Kıkırdama Fabrikası'na gitti. İçeride insanlar küçük şişeler satın alıp tek başlarına içiyor, sonra hızlı, içi boş gülümsemelerle uzaklaşıyorlardı. Bay Homurdan, kömür rengi paltosu ve gri melon şapkasıyla kapının yanında duruyordu. 'Burada oylanmak yok,' dedi, panosuna sıkıca sarılarak. 'Bir kıkırdama alın ya da yolunuza gidin.'

O gece Mira ve Theo, Mira'nın penceresinden izlediler. Fabrika dev bir çaydanlık gibi uğulduyor ve duman püskürtüyordu. 'Kıkırdamalar nereden geliyor?' diye merak etti Mira. Theo defterine yazdı: 'Kıkırdamalar makinelerle mi yapılıyor?' Sonra yüksek bir TAK sesi ve uzun, derin bir iniltiyle fabrika karardı. Uęultu durdu. Kasaba tamamen sessizliğe gömüldü.

Ertesi sabah Kasvetli Kasaba her zamankinden daha sessizdi. Kimsenin yudumlayacak bir şişesi yoktu. İnsanlar sokakta durmuş, endişeli gözlerle birbirlerine bakıyorlardı. 'Şimdi ne yapacağız?' diye sordu fırıncı. 'Nasıl güleceğimi hatırlamıyorum,' dedi postacı. Bay Homurdan, ölü fabrikasının önünde bir aşağı bir yukarı yürüyordu, bıyığı her zamankinden daha da sarkmıştı.

Mira boynundaki pirinç düdüğünü çıkarıp keskin bir ötüş çaldı. 'Herkes, dinleyin!' diye seslendi. 'Şişelere ihtiyacımız yok. Kendi eğlencemizi kendimiz yaratabiliriz. Öğle yemeğinden sonra parkta bizi bekleyin!' Birkaç çocuk anne babalarının arkasından dışarı baktı. Theo defterini kaldırdı. 'Oyunlarımız var,' dedi. 'Ve şakalar. Bir sürü şaka.'

Pip havlayıp kuyruğunu kovalayarak bir tur attı, sonra kendi sarkık kulaklarına takılıp bir saksıya yuvarlandı. Saksı sallandı ve yumuşak bir takırtıyla devrildi. Bir an herkes donakaldı. Sonra küçük bir oğlan kıkırdadı. Sonra bir kız. Kısa süre sonra bütün kalabalık Pip'in komik düşüşüne gülüyordu. 'İşte bu!' diye haykırdı Mira. 'İşte gerçek kahkaha!'

Parkta Mira ve Theo komik oyunlar düzenlediler. Üç ayaklı bir yarış, bir zıplama yarışması ve en komik yüzü yapma yarışması vardı. Theo yıpranmış defterinden şakalar okudu. 'Kurabiye neden doktora gitmiş?' diye sordu. 'Çünkü kendini ufalanmış hissetmiş!' İnsanlar kıkırdadı. Sonra güldüler. Sonra o kadar çok güldüler ki karınları ağrıdı.

Bay Homurdan bir ağacın arkasından izliyordu. Hayatında hiç oyun oynamamıştı. Mira onu gördü ve el salladı. 'Gel bize katıl!' diye seslendi. Başını salladı ve panosunu kaldırdı. Ama Pip yanına koşup ayaklarının dibine bir top bıraktı. Bay Homurdan topu yavaşça aldı. Uzun bıyığı seğirdi. Bu bir gülümseme miydi?

Theo bir hikâye yarışması başlattı. İnsanlar komik evcil hayvanlar ve gülünç aksilikler hakkında hikâyeler anlattı. Fırıncı, kaçak bir ekmek somunu hakkında bir hikâye anlattı. Postacı, kendi kendini teslim eden bir mektup hakkında bir hikâye anlattı. Herkes güldü ve alkışladı. Bay Homurdan öne çıktı. 'Benim de bir tane var,' dedi sessizce. 'Kahkaha satan ama onu paylaşmayı unutan bir adam hakkında.'

Kalabalık sustu. Bay Homurda'nın gri gözleri hüzünlüydü. 'Şişelerin insanları mutlu edebileceğini düşündüm,' dedi. 'Ama o koca fabrikada yalnızdım.' Mira elini tuttu. 'Artık yalnız değilsin,' dedi. 'Bizimle birlikte'sin.' Theo başını salladı. 'Ve gülmek için şişeye ihtiyacın yok. Sadece arkadaşlara ihtiyacın var.' Bay Homurda gerçek bir gülümsemeyle gülümsedi.

O öğleden sonra herkes yardım etti. Eski fabrikayı bir topluluk oyun evine dönüştürdüler. Duvarları parlak sarıya boyadılar ve kâğıt fenerler astılar. Bay Homurdan panosunu kâğıt atma oyunu için bağışladı. Mira düdüğünü çaldı ve ilk oyun başladı. Pip mutlu mutlu daireler çizerek koştu, kuyruğu bir yel değirmeni gibi sallanıyordu.

O günden sonra Kasvetli Kasaba bir daha asla sessiz kalmadı. İnsanlar merhaba dedi. Parkta oyunlar oynadılar. Şakalar ve hikâyeler anlattılar. Bay Homurdan her hafta hikâye yarışmasına katıldı ve bıyığı kahkahayla kıpırdamayı öğrendi. Kıkırdama Fabrikası gitmişti ama kıkırdamalar her yerdedi. Ve kimse şişeleri hiç özlemedi.

Mira ve Theo bir bankta oturmuş, arkadaşlarının oynamasını izliyorlardı. 'Önemli bir şey öğrendik,' dedi Theo, defterine yazarak. 'Neymiş o?' diye sordu Mira. 'Gerçek kahkaha bir fabrikada yapılamaz,' dedi. 'İnsanlar oyunları, hikâyeleri ve dostluğu paylaştığında büyür.' Mira eksik dişli gülümsemesiyle gülümsedi. 'Ve bu, neşenin en güzel türü,' dedi.